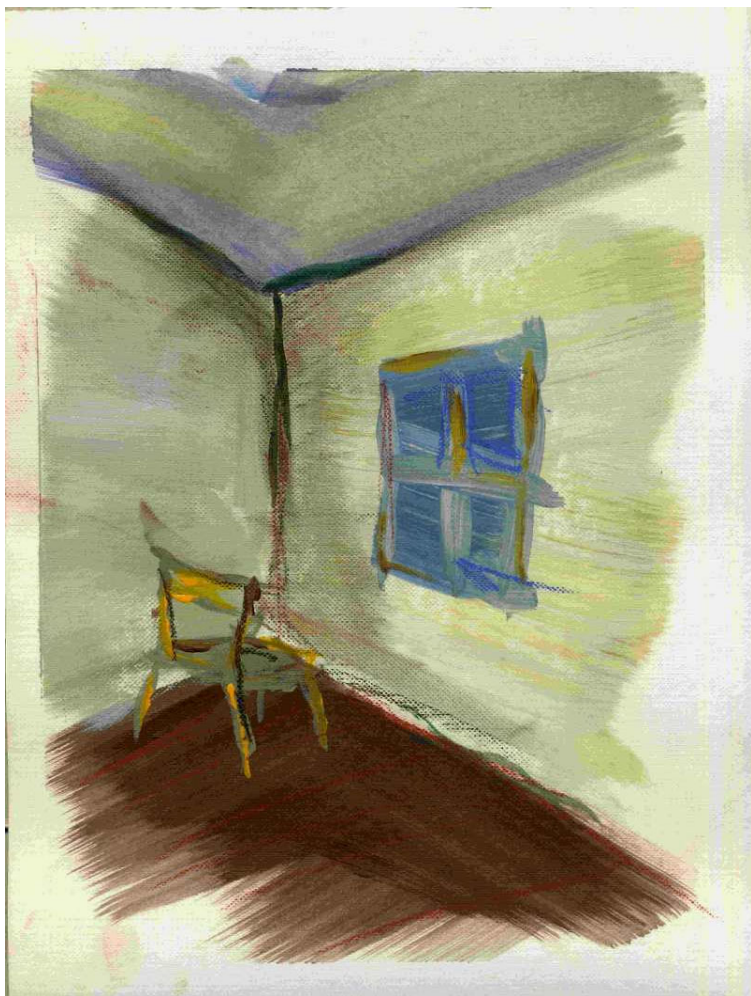

A CSEND HANGJAI

VÉGH SÁNDOR ÍRÁSAI

Köszönetet szeretnék mondani fiaimnak: Attilának, Csabának,
társamnak: Magdinak, barátaimnak, kollégáimnak,
és az életem minden közreműködőjének, akik e kötet
megalkotása és szerkesztése közben elviseltek engem.

Köszönöm azt, hogy tiszteletben tartották
megszállottságomat!

Jómagam legalább ennyire szeretem és tisztellem őket!

<http://veghs.atw.hu>

VÉGH SÁNDOR ÍRÁSAIBÓL

A CSEND HANGJAI

Szerkesztette: Végh Sándor

Lektorálta: Kamarás Klára

Nyomta: Juhász Nyomda Szolgáltató Kft.
E-mail: info@juhasznyomda.hu
Weblap: www.juhasznyomda.hu

Felelős Kiadó: Végh Sándor

Készült: 500 példányban A/5 formátumban

ISBN:

Előlap és hátlap: Fülöp Kinga
Grafikák: Fülöp Kinga
Gyömbér Péter
Nagy János

A kötet nem jöhetett volna létre támogatóim segítségével:

EGI Rt. – Budapest-Jászberény
TECHNO-SZER 2000 Kft. Vésztő

Minden jog fenntartva, beleértve az egész, vagy részletek
reprodukálásának jogát!

© Szeged, 2006

TARTALOM

Előszó

Alkotói közelkép: Végh Sándor költő

Kezdetek: A 70-es évek

Kiáltás
Kezdet
Tavas
Fúrásóra
Margóra

Az élet

Kocsmacsend
Baráti kör
Vigasztaló
Befejezetlen kérdés
Tanács
Röviden
Mohóság
Dicséret
Törédék
Karácsony
Válasz
Cím nélkül
Az idő
Öltöztetett szellem
A tavasz kövei
Szerelem színei
Nézlek
Gledam te (Nézlek)
Ilona
Te meg Mi
Kérdések!
Tavas
Küldetés
Nagyapám
Félúton
A Nő
Múlt és jövő
Óhaj Fiaim Őrangyalához

Emlék M.J.-nak

Kép-telenség!

Barátom

Hajnal

Haikuk

Csend
Pincérség
Búcsú
Névnapodra
Veled, vagy nélküled
Jutka
Ősz
Rólam
Szegénység
Álom
Éjszaka
Kirakat
Diagnózis

Prózák

Képzelt levél
Realitás és álom
Ünnepek
Fák a magasban
Szeged
Letenye

Novella

Mozgások

Prózaversek

Ima a „Titokban” (részlet)
Válasz az Ima a „Titokban”-ra valakitől
Rövid nap
Küzdelem
A Csend
Szavak
A fény túloldalán
Tisztelet
Valóságaim

A szerző bemutatkozása

Előszó

Egy szegedi költő elindul itt, az olvasók meghódítására, az önmegevalósítás útján. Az eddigi sikerek, díjak, elismerések, biztatások, egyszer s mindenkorra kilibbentették művészegyéniségét az amatőrvilágból, hogy gyarapítsa a juhászgyulai örökséget, sajátos lírájával. Rengeteg mondanivalója van az új generáció nevében. Élethelyzeteket, tapasztalásokat interpretál saját hangjával, szabatos, szép magyar nyelven. Az egybefűzött versek folyamatában, vall koráról és főképpen arról, amiről csak Ő tud dalolni, (saját életéről) – az individuum élményéről, érzelméről. Meghatározó a kultúrkörnyezet, a Tiszatáj-egység szeretete.

Végh Sándort racionális, valóságtudatú indítások jellemzik, kiemelve, gyönyörű képességünket, a Gondolkodást és annak minőségét, értelmét. Verseiben indulatok duzzadnak, csattanásra, ütközésre várva.

Részlet **Végh Sándor: Tavasz** című verséből:

„Egymás nélkül vacogunk,
mint dermedt jégcsapok,
de a nap íme felébredt,
és mi együtt sírunk
végzetes szépségünkben.”

A formai megoldások a költői célt segítik, a prózavers közelébe egyszerűsödnek, érlelődnek az értelmet örökítő halk tónusú szavak.

A szűkebb körben már ismert költő, szépségigénye, versben való álmodozása, kifejezőkészsége, az áttetsző költői képek, a sallangmentes, modern nyelvezet érzékszerűen egymásmellé írt szavak, a nagy irodalmi olvasottság, hatalmas lexikális tudás, mind-mind csak erősíthetik további sikerét.

Örömmel tudom ajánlani a líra szerelmeseinek, „A Csend hangjai” című írásait, miután kézhez kaptam a kötet versanyagának nagyobbik részét olvasásra és a hírt a költő kiadói szándékáról. Jóllehet a pár éves Internet-barátság révén volt módomban olvasni néhány darabját e versfüzérnek, mégis most, hogy egy lélegzetre átolvastam az egészet, fogtak meg igazán a csendet s nyugalmat árasztó légies szószerkezetek – ebben a rohanó és technikai zörejekkel telített időben.

Dániel Nagy László

költő

Egri Magyar Írók Nemzetközi Szövetségének tagja

Kanadai Magyar Írók Szövetségének tagja

Toronto, 2005 dec. 6.

Alkotói közelkép: Végh Sándor költő

Szerencsés vagyok, mert személyesen is ismerhetem, egy városban élünk, alkotunk. Barát és költőtárs. Ismerhetem verseit, novelláit, elképzeléseit és terveit. És megismerhettem mögötte az embert. Mondom szerencsés, vagyok, mert együtt örülhettem, ünnepelhettem vele 2005. májusában, amikor egy hosszú alkotói út részeként, addigi tevékenységéért Juhász Gyula díjjal tüntették ki.

„Ha valami nagyon érzékenyen érint, ki kell írnom magamból a látott képeket, a kapott pofonokat, az átélt örömöket, s mindazt mi lehet akár lényegtelen is. Jól-rosszul teszem-e, nem tudom.” (V.S.)

Akik olvassák, tudják, hogy jól teszi. Ismeri a költői mesterséget, a szavak varázserejét. Munkáit bárhol publikálja, azok azonnal az érdeklődés középpontjába kerülnek. Erős érzelmi, a gondolatokkal szabadon szárnyaló, intellektuális alkotó. Ahogy egyszer egy beszélgetésünkön fogalmazta: „Nekem olyan az írás, mint egy intellektuális szerelmi viszony.”

Örök utazó a képzeletbeli és valós világ között. Igazi vándor. Néha megáll, majd kitárulkozik, előtte a fehér papírlap s kibuggyannak tolla hegyéről a szavak. A jelen, a múlt örökségei, a megélt, a megtapasztalt világ.

*„A kevés is sok, mit elmondtam,
S mily kevés ahhoz,
Mit mondhattam volna.” (Töredékek)*

Versei, novellái kifinomult gyémántok. Tömörségük lenyűgöz, magukba hordozzák a mindenséget. Átszövik a falakat az emlékek indái, a szerelem könnyed érintése, a bánat s öröm kart-karba öltve. Visszaköszön a család, a gyermekek, a „kedveseknek” kijáró, feltétlen tisztelet. Majd az örök vívódások, amiket napról-napra megél.

„Régen ballottad, hallattad saját belső hangodat. Mintha elzártad volna nem csak előlem, hanem a kívüllég elől, magad elől, mindenki elől.” (Küzdelem)

10 éve ír, alkot. Amatőr írónak vallja magát. Az Internet végeláthatatlan útjain felbukkan itt-ott, jeleket hagy maga mögött, hogy rá találjunk. S mi megeléjük. A Barátok Verslista tagja, a Kaláka Irodalmi folyóirat állandó külső munkatársa, de írásaival találkozhatunk a Napsziget, a Fulleextra és a Digitoll honlapok oldalain is. Ahogy írásait lapozgatom, összeáll bennem az esendő ember, a mélységet s a magasságot is ismerő. A néha befelé forduló, a magányt, a csendet kedvelő. Összegző alkotó, de egyben nagyon kritikus.

„piros kockákra kápirogalom a légyviszkeos tegnapot, szinte ott vagyok, s csak vagyok.” (Kocsmacsend)

Novellái, prózaversei szellemi kísérletek. Kerengő hangok ebben a zavarodott világban. Időtlenek. Műveiben mindig ott a költő, az alkotó ember, a magányos, de útját töretlen járó vándor figurája, szeretett városa, kedvenc helyei, emlékekkel teli útjai, s szegedi Dóm, és az örök kedves: a Tisza.

Nagy János: Költő, Szeged, 2006.

Kezdetek: A 70-es évek

Kiáltás

Bódul fejem, pár betűből áll.
Egy név tölti ki lényemet, s az
utcán megjelenik egy rózsaszín kabát.

Megfordulok, üres vagyok ma, de
holnap újból megyek az ismeretlenbe,
nagy üres lap, melyet én írok tele
életemmel.

Ő volt, jó egy másik, ott vagyok
a várakozók lezárt reményeiben.
Emberek élete, és az enyém,
együtt rohanunk egy felé.

Bonyolult gondolatok,
meleg kövek, kígyók, férgek.
Ölünk, hogy éljünk?

Ne zökkents ki gondolataimból!

Bágyadt nyugalom, nem pihenek.
Visszhangzik a Világ:
Ó Te! Ó Te! Ó Te!
Fiatalság, mindenki!

Kezdet

Puha tüllök lengnek előttem,
melyen át a nap piciny tűcskéi
belém szurkálják alakodat.

Tétova nyújtózás, fejreállt világ,
foltok, vakító csillogás.

Elérve sima bőrod oly jó!
Érinteni egy darabot a világból,
megérinteni egy csepp a tengerből.

Világni utamat,
zaklatni a Főt,
szaggatni gondolatot,
koszos ruhát.
Érdekel? Csak Őt!
Lenge kép.
Bekeretezve időmmel
Jössz felém!

Tavaszi

Bolond áprilisi szél
virágszirmokat sodor,
s az útszél,
melyen járok, hová tettek,
rózsaszín, és én rajtuk taposok...

Fúrásóra

Foltos kismadár,
ő és a szaktudás!
Nem tudott számolni...
Ó, csilingelő jókedv,
kacaj, napfény.

Ám fejem és kezem,
mindenem fáj, fejlődik,
ropog, nyúlik.
Hol egy név, máskor
a fúrás eszembe jut.

Dolgozatot írok.

Közben odakint
és idebenn
elrepült egy meddő óráim.

Margóra

Jer velem!
Megmutatom, merre virágzik
a rét.
Jer velem!
Mutasd meg, hol vagyok
Én.
Nézd!
Mennyi türelmet vettem,
mily sebes testem, lelkem.
Hogy nyúlna a kezem...
Nézd!
Hiú reményekért.
Álmodom,
hogy ennyire kék az ég?
Jól látom,
hogy éjjel mégis sötét?
Ennyi! Éljen-élek.
Hiú remény pereg lefelé.

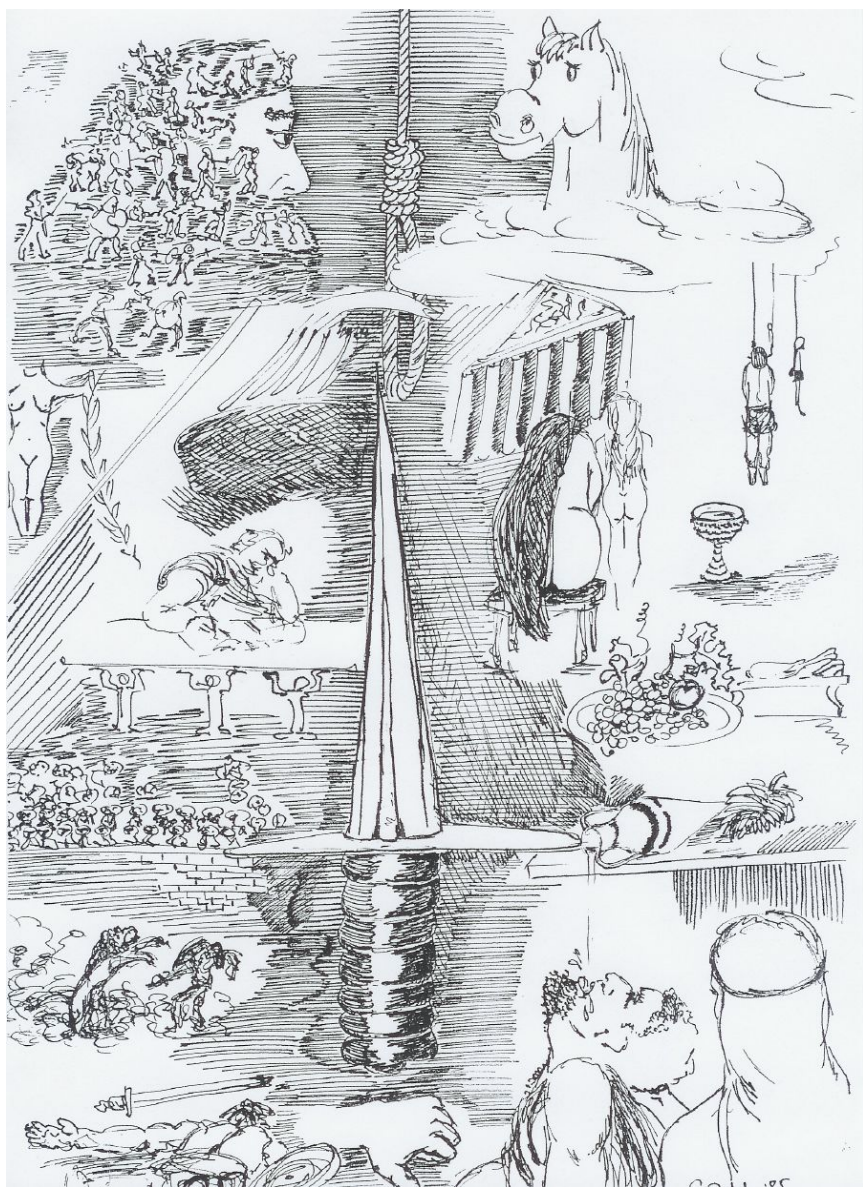
Az élet

Kocsmacsend

Szigorú álmélkodásom terét vesztve,
elszáradtam, torkom köszörülve
bámész képekhez tornyosulok,
szédelgő habok fölé könyöklődnek
mindennapjaim.

Gyűrött tegnapom vértezett robaja,
izzadó örömök kínlódó csikorgása
zúgó ármány, ömlő sikollyal,
csábító kéjjel hiteget hűségszavakkal
holnapokat.

Itt hallom a füstöt, rekedt morgást,
miközben pörköltfoltos térképek
között, piros kockákra kapirgálok
a légyiszkos tegnapot,
szinte ott vagyok,
s csak vagyok!

Gyömbér Péter: Caligula

Baráti kör

Szállás üléseinkre telepedve,
szédelő gondolatainkat levetkezve,
csevegő pillanatok guggoltak
a keresztre feszített sorsunk
golgotai léptei között.

Akaratlagos köreink hullámai
túlcsordult azonosságba
álltak össze, keresetlenül
megesett vajúdó kacagásainkért,
zúzódott pillanatokba csomagolt,
ünnepeket óhajtó meglepetésekért.
Szellő ritkán ébredt, falevelek
fűrészfogas zenéje elnémult a
hőségben elköszönő napjaink után.
Feledhető múlt görcsös ágain
átvillanó talányfények, madarak
ülte, piszkolt királyi székekre
szórták utolsó panaszkodást.

Perceink kövültek lélekfürdőtt
énnélküli rohanásba.

Összerogyott utak, képzelt
célok akaratára.

Nyelvcsücsörített grimasszal
hittünk szóvirágoknak,
majd szedtük össze hervadó
csokorba, néma országutak
tiszteletlen sírhalmaira.

Könyörgő imámban hittem az
elnémult időben,
álmaimban, a tiétekben is,
és mondtuk mindegyikünkért.
Az építkező jövőt ütem le itt elképzelni,
a megalkuvás nélküli szóke
folyónk partján, belezuhanva
a túlsópart tömör zöld tömbjébe.

Lefekszem, és a lassan szárnyaló
madarak fölött gomolygó fehér
pamacsok szédítenek.

Elmerültem, a fenséges folyóvíz
törvénybe foglalt úti célját vélem
tudni, hisz az oly
egyszerű, szükséges és igaz.

Vigasztaló

Úgy szeretnék mosolyt csalni az arcodra!
Ha ott lennék, megérinteném vésett gondgödreidet,
meleg suttogással oltanám síró tüzeidet,
omló hajzuhatag alól keresném elő
rekedt idegenre záródó némaságod,
mondanék szépet, okosat, főleg sutát,
meg, hogy csak nekem higgy KEDVES,
hagyd az önzőt, meg a butát,
s ha rám figyelsz, ha csak azt,
ki hallásodat megérdemli,
akkor törölhetném ki szívedből,
a tajtékos, gyilkos morgó dübörgést,
a sötét, dermedt, hullámozó üvöltést,
hogy emberi érzelemmé simuljon minden
elsiratott álmod, emlékké váljék a tegnap
dicsővé, napfényessé a holnap.
A pillanat? Már mindegy!

Rám figyelj, én is azt teszem!

Befejezetlen kérdés

Miért kell megsemmisülni,
hogy újra épülhessünk?
Miért kell vesztenünk,
hogy újra nyerhessünk?
Miért kell szenvednünk,
hogy újra örülhessünk?
Miért, amikor kellene,
amikor vannak, lesznek
gondolatok, érzelmek.
Mégis miért?

Tanács

S bizony jól van ez így,
mert ami a természet titka,
emberi életünk értelmének nyitja.
Csak tanuld állandóan:
értelmedet mi gazdagítja?

Röviden

Többszörös énem szédeleg.
Egyszerűsített, kevert az életem.
Sok-sok kereszttel vállamon,
melyeket cipelek, és még hordani fogom.
Akármiként is nem kívánt vágytalan feladat
adta hozzám feleségül ...magamat.

Mohóság

Én várok,
miközben ünnepel a város.
Dünyög a kamra, éhes álmokat
szunnyad véres karma
ellentéteinknek!

Dicséret

Ha udvarlásnak veszed, tedd azt,
bár nem annak szántam,
ha vígságcsalogatónak hiszed,
ám legyen, de nem annak gondoltam,

ha ízlelt gyönyörködést látsz abban,
hidd azt, csak takard el szemed
s a sötétségben újra megtalálod.

Töredék

Amit szerettem, megtartom,
amit nem, elfeledem.
A kevés is sok, mit elmondtam,
s mily kevés ahhoz,
mit mondhattam volna!
Miért tenném, miért bánthanálak,
zörgő napjainkba költözött a bánat,
meg nem értés kövein botladozunk,
talán utoljára!

Karácsony

Ti csobogó, hangzatos szép napok,
ünneppel fénylő adventi csillagok,
szikrázva hulljatok álmaim képébe!
Emléktengerem a múlt hullámredőivel
békésen játszik.
Felszínén csillogó örömdallamok.

Válasz

Bár mondanék tömör valót,
de ha az csak képzelet!
Írhatnék hosszú választ,
de ha az csak vélelem!
Gondolhatnék ezernyi apró
csillagot nappalomba,
de milyen az éjjelem!
A félelem zsivaja kövezi
utamat.
Vajon mikor jó a kikelet?

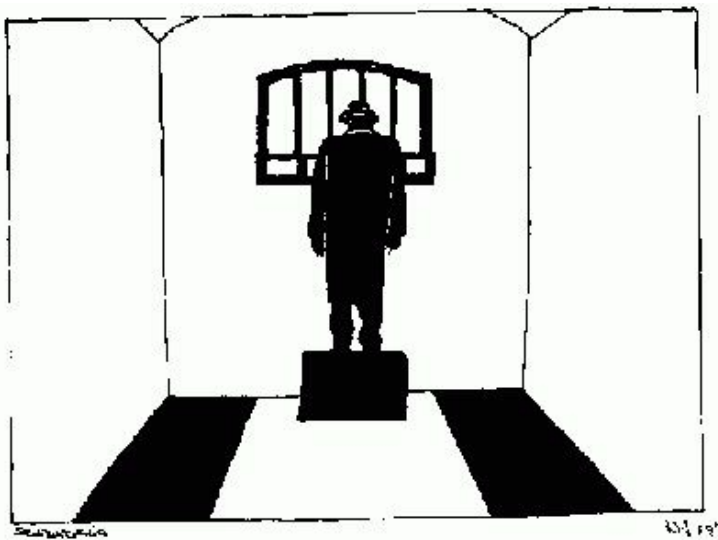
Cím nélkül

Bús magányomban ülök csendben.
A világ válasza kérdéseimre:
Minden rendben!
Mégis mennydörgés szakítja ketté
rosszkedvem égét.
A változó állandóság unalma
festi állandóságom változó
képét!

Az idő

Ím elveszek az öröklét dalában,
a vágy éget belém üszkös képet.
Játszva fordul ölelésbe, amit féltek.
Táncot rop testem fehér talárban.

Kérlek lobogj a sötét éjben,
szeresd képmását is az égnek!
Öregségünk hittel int feléje,
csöppnyi holnapom már elég lehet.

Nagy János: Szabadság

Öltöztetett szellem

Rám borulnak az árnyak,
befödöm velük napjaim.
A fák lombjaként
óvom az égető fénytől,
az éj hűvösét lopom meg,
a reggeli harmatmúlást idézem,
s vállamra húzom a vérző hajnalt.

Csend vagyok.

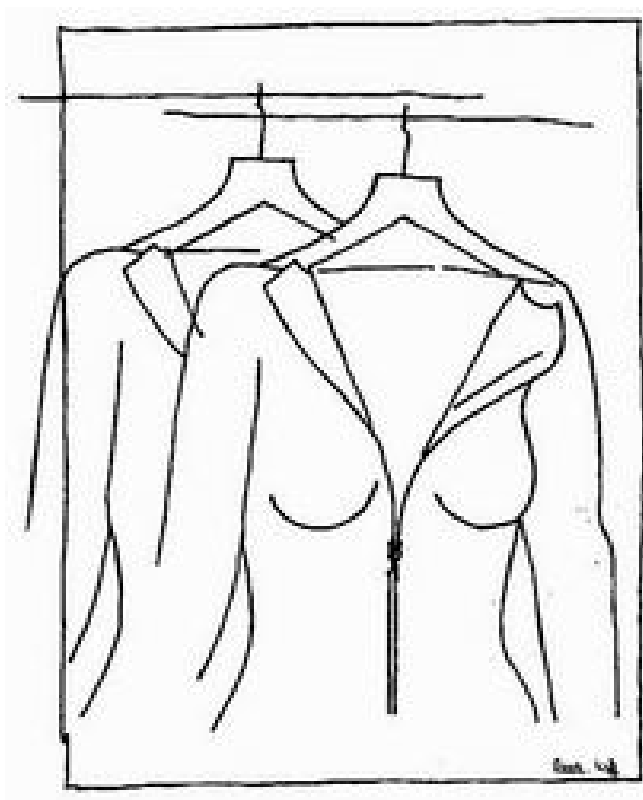
Hittel védett áramló folyók zenélnek,
dallamuk zsongja körül habozó személyem.
Végtelen pillanatban alszik a város,
miközben dőlnek halomra az álmok.
Táguló szemekkel idézzük a mámort,
néhai elődök törvényei,
szívárvány gyöngyökben:
sziklarajzok.

Csend vagyok.

A tegnapok ízei felejtődnek mostani
fényeinkben. Élére hajtom vágyaimat,
hogy móddal élhessem álmainkat.
Reccsen egy vállfa, hull
alá illatos ruhája szekrényeimnek.

Csend leszek.

Az ígéret nappalai öltöztetnek,
s bár vérzik a múltam,
most mégis ostromol a fény.
Kabátom lóg fáradtan a fogason,
még billeg a hazahozott hűvös huzatban,
s amikor megint kéz nyúl majd érte
új, más színben akar hazaérni
melegével, álmával reményével!

Nagy János : Cím nélkül

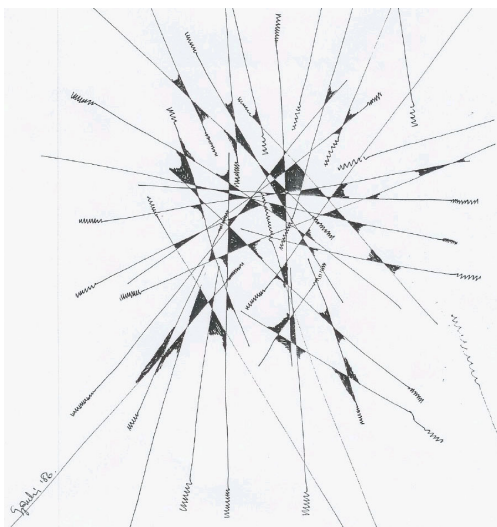
A tavasz kövei

A megmerevedett akarat összetört,
és közben tavaszi hang zörren.
Riadtan kapják fel fejüket,
a nyugalmat adó neszek.
Kérdőn nézem emlékeim,
zöldellő hársak illatképeit,
a város
kő- és zagyva, árnyékos rögeit!
Józanságukat vesztett szavak
hullanak hiába alá.
Csosszan hosszan gondolataim
álmaim előtt.
Nem értem!
Mondd! Meséld!
A régiek hogy gondolták?
Csuklóm merev, magam is... de
mernék még
ha folytatom?

Szerelem színei

A kezdet lángvörös, ami perzsel, éget,
izzó lángjai közötti ébredés képe téves,
szürke folyam hullámai fojtanak, keserédes
hamvaimat sodorja a hajnalpiros eszmélet.

Sebeimet közöny gyógyhálója fedi,
egymást követő, szövögető semmi.
Tegnapok kövezik szint kereső szemem.
Vakságomat cikázó pillanata átégette,
s vágytollnokok villámfénye villan,
dörren a jaj sötétem viharos egén.

Gyömbér Péter: Tükörszilánkok.

Nézlek

Ordít az éj, ragyogva ülsz helyettem
magányunkban, s légröptű angyalok
ölelik át lelkedet.

Imát mormol a némaság, sóhajtása
kétes válaszokat tömjénezt.

Derékaljad hideg lepedője gyűri
Egyedüllét-álmodat.

Megszületett az éj gyermeke,
s ím, nekemdől a hajnal.
Fáradt kezeimet pókhálóként
fonják át a szavak.

A gúnyolódó hold is elbújt már,
a remény napja mögött szégyelli magát,
de nem láthatom, mert szemedben
még ott guggolnak a csillagok.

Gledam te (Nézlek)

Fordította: Gubik Tibor (külön köszönet érte)

Noć više, sediš u sjaju mesto mene
u našoj samoći, leteći anđeli grle tvoju dušu.
Molbu neku mrmlja tišina, disanje njeno daje
odgovore nejasne.

Hladan krevet gužva tvoje snove samoće.
Rodilo se dete noći a gledaj već se na me naslanja zora.
Reči plete mrežu među mojim umornim rukama.
Šaljivi mesec sakrio se, stideći se pred danom, zasićen nadom,
al videti ga ne mogu, pošto u tvojim očima još čuč zvezde.

Ilona

Ára van a lágolásnak,
s a maradást is én fizetem.
Ismerem szavaid.
Bimbódzó félelem
a halogató,
elfecsérelt idő, az idő,
mely nem az enyém,
csak annak tartalma.
Kérdéseidre
mit tudnék válaszolni?
Azt, hogy még mindig...
azt, hogy már megint...
pedig hideg ruha ez
az érzélem,
csókja könnyű öltözet,
megélni belőle nem lehet,
nélküle mégis mit sem ér
hívságos életem.
Rég tanullak.
Szellemed rejtelmes
túlzásai előtt meghajolok.
Nevetésed lassan körbefog,
mint hajad szálaiból font
tegnapok tükörképei.
Miként rabláncok,
úgy gyötörnek finom színekkel,
csapdába esett rosszkedvem
elföldelt, jeges viharain.

Te meg Mi

Te a megismételhetetlen élményű,
az óvatossággal teli, érzékeny felém forduló!
Guruló kacagásokba rejtett véleményű,
tükörsima felszínét érintetlenül hagyó,
mégis mélybeleső,
s ma már lágyan evező, vízi utas!

Ó Te csillogó szemű leleselkedő,
hajzuhatagának makacs hullámait simítgató,
barázdák szántotta homlokredőket takaró,
hiú kényeskedéssel hátravető,
kimódolt szavakat elrejtő,
zárt szavakat titkoló!

Mi

Tanult szándékaink mögött a meztelen
én szédelgősen didereg, rohanvást építi
magasodó falait, melegségbe csomagolja
hideg gondolatait, várának mélyén a
napfény üldözését óhajtva, csapkod tölgyfaajtókat
ki maga előtt, s be a váratlan után.

Küldönc galambjai röppenek vissza
dolgavégezetlenül, ökle szorítása a postása,
szavainak hullása piciny kavicsok recsegése
lelke útján talpa alatt, vésett-írott emlékü
vágyakkal teli gondolatmásság
magánykúriáinak kandallója előtt.

Törekvő akarások torpannak meg
láthatatlan eltérések előtt,
tovaj gondolatok szépülnek óhajokká
csillagos éjszakán, bagolyhuhogástól
terhes erdők mélyén apró lények ezrei
építik magas bolyokká világukat.

Te

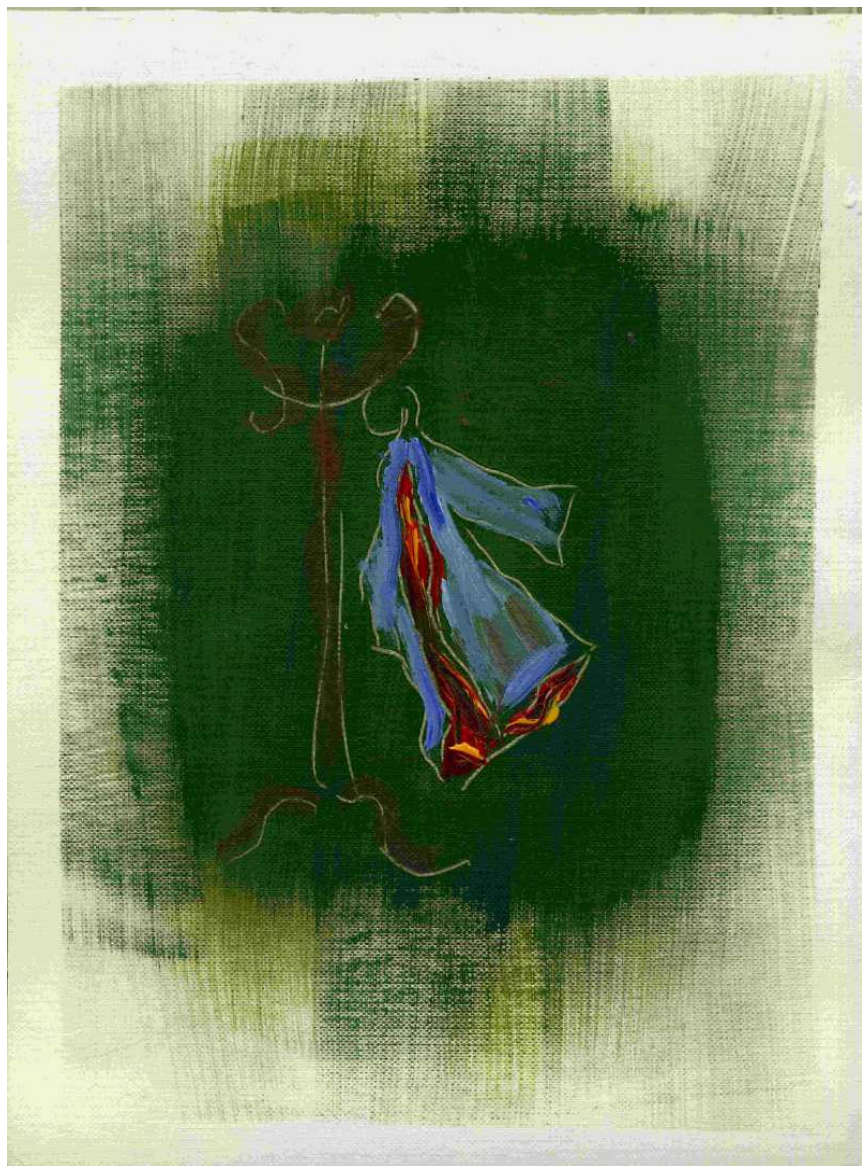
Ne-ne ne taposd szét őket,
dühödt katonák védik királynőjüket,
ezer tüvel szurkálják majd tagjaidat.
Röppennek magasba hitvány herék
dolgavégezetlenül, a megtermékenyült
egyetlen igaz anya mellől!

Mi

Szórd hát, szórd, termékeny szavadat,
hadd szökkenjen szárba igaz gondolat!
Termését ízelve, ne más harapjon
édes húsába érzéseinknek.
A szüretelés joga a miénk!

Ám mire eljő az ősz, emlékké
aszalódott avart taposva,
ki gondol már a szűkējű nyárra,
amikor a verejték is henyélve született
homlokokon, dolgavégezetlen rohant
alá sima bőrhullámokon.

Bőröm-bőröd nem érezte egymást,
nem omolhatott egymásba két hév.
Vágyak titkos útjain kielégületlen
haraggal rohant az indulat,
kiáltására csukódtak be félős
elképzelések, belülről mások
feszítették bilincseinket még szorosabbá!

Fülöp Kinga: Öltöztetett szellem

Kérdések!

Hogyan lehet, hát miért,
halványult el csillogása?
Szavainak hullása megszűnt,
mint ragyogása az
éji homályban,
sújkolt álmok között
gyűrött csodákban
nem híván, pilláit
ejtvén, s imigyen
szorítva látását;
Felém?

Vagy mégsem akart
látni, mégsem akart
hallani, mégsem akart
merni, nem mert,
nem tudott akarni?
Nem bírt álmodni,
nem bírt hallgatni,
szívére?
Élére hajtott lepedő
ráncai között,
az elsimított nyomokra
hullott reggeli hűvösség

hideg harmatcseppjei
ridegen űzik képeit
át...a valóságba?
Miért hívod vissza
érzések hűséges ebét,
amikor láncra verted
volna, ha nem vicsorítana
fogakkal teli, torokkal
nyitott kérő száj?
Mondod: tiszta érzést
keresel, vele kelsz,
s közeledsz,
mégis miért csak
elmenni látlak?
Mondod: nyugodt
viszonyok simítják
csak lelked ráncait.
Te mondod!
„Leljen békére lelkem”,
s félelmek lázforrósága
nálad rajzol mégis
bénító csillagokat
a jövő egére?
Mondod:
Pirkadat legyen!

Tavas

Egymás nélkül vacogunk,
mint dermedt jégcsapok,
de a nap íme felébredt,
és mi együtt sírunk
végzetes szépségünkben.

Küldetés

Fellegeket ostromló sziklák,
ahol zergék bolydította
közúhatag zajlik lefelé,
tisztítva, törve utat,
ritkán kérve bocsánatot.
Nyújtózkodom,
s fohászkodva a lelki vigaszért
alázattal csodálom napjainkat!

Piciny gyökér, mely lassú
feszítéssel keresi élelmét.
Apró virág, mely dacol
a száguldó szelekkel.
Lebbenő madár, mely
zaklatott röptével fiókák

élelmét hordja megállíthatatlanul,
dolgát téve ül el boldogul.

Hallga? Felsírt a gyermek!
Ringasd el!
Látod a tűnő nap sugarát?
Reggelre újra éled!
Illatold meg a virágok
ajándékát!
Nyugodj meg kedvesem!

Ezeréves fák szolgálnak
házunk körül kerítésünkben
őrizve születést, fejlődést,
az átalakulást.
Nem akarok egyebet életünkkel:
csak bolygó lelkemet
szolgálatba állítani
a változásért, a másért,
csodálva az ormok alázatát,
lassan törő átalakulását.
Miként holnap is, egy-egy részüket
veszítve szelek-fagyok árán
átalakulva ölelik a rajtuk
települő mohát.

Látod?

Ha felmegyek, néha fádom.

Ha lent vagyok,

újra oda fel vágyom!

Meghívlak, fogadd el!

Az ajtóm erős,

a kandalló bekészítve vár.

Gyűjtsál be, őrizd a melegét,

és hallgassál még egy kicsinyt

ebből a dalból, a jövőnek szóló énekét.

Nagyapám

Csodálatos ember,

végtelen nyugalomban,

lelkének csendjébe

takarózva,

ül órák hosszat

egy halomban

gondolataival.

Gyömbér Péter: Öreg Barátom

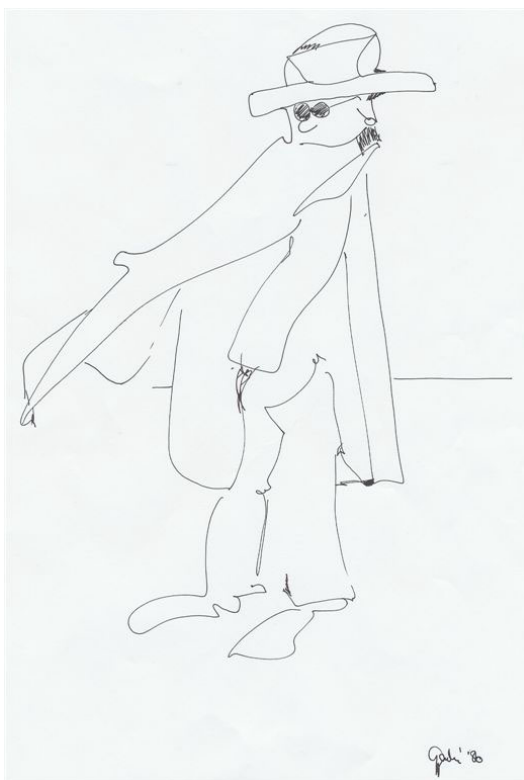
Félúton

Büszke lovára kapott, akarva
útra kelvén vélni csodát!
De sötét félelem fojtotta
meg a gyorsuló paták zaját.
Szomorú gyermekszemek,
összezárt szájuk kimondatlan
óhaja izzó erővel fordította
útiköpenyét át.

Kiürült volna templomon?
Rablók dúlják szentséges oltárom?
Gyertyafényes emlékek gördülnek
kíváncsi kavicsként utamon.
Tükörként ordít szemembe
vakítva a mért idő!
Mitől ékes szívű elfogadás
helyett a nő?

Kontya van az időnek,
s a jelen vihara zöldülő
ágakat cibál, a meleg szél
rákötözi egy-egy énjét
érzéseimnek.

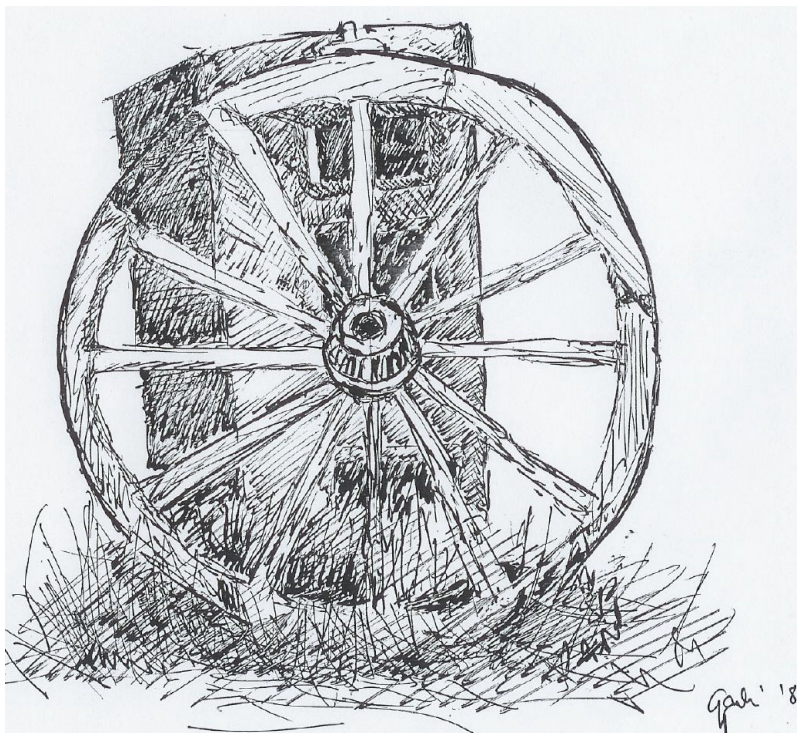
Ha rám mosolyogna apró szellő!
Ha eljött volna régen várt idő!
Mikor hívtál, vártalak félúton.
Ha tudtam volna jártod-kelted!
Ha egyszer mégis beteljesedne!
Királynő vagy akkor is váradban,
miközben üldöz a napfény.

Gyömbér Péter: Félúton

A Nő

Csak a szemem vibrál,
mint vízbe dobott kő
után a hullámok,
csak hogy most a kőzuhatag
letör minden állót,
s nem simulnak el hullámok.

Gyömbér Péter Időkerék

Múlt és jövő

Te hívságos szép remény.
Hittel teli kész esély.
Zárt ajtómimat betörted,
néma ajkimat kinyitottad.

Óhajtom, úgy mint régen.
Bátorságom lett, mi lészen.
Ám botor hiányosságom,
zavart el Téged túlzásom.

Hiszem, mint rejtett fióka,
acsarkodva, fészkeből kidobva,
újat kap, újra meg újra,
hoppon talán nem marad,
Hallelúja!

Óriási kereszt, nagy a súlya.
Hordom vállamon, recseg múltja.
Kicsiny domb, őseink lelke,
veszt feszt, lelkem ereje.

Múltba nyúlnék mindhiába.
Jövőre nyílnék, kackiásba.
Hoppá eszmék keszkenője,
vesznék inkább kelendőbe!

Ám, ha végre nyugodnék,
soha semmit nem tudnék.
Mind hiába a huhoghatnék.
Ablakim, szemem, üresen néz.

Óhaj Fiaim Őrangyalához

Öleld magadhoz hűs lágyvizű tó!
Cirógasd arcát viharból lett szellő!
Szeresd apró kavics igaz utakat tördelő!
Tanítsd meg napfény hitek mögé látni!
Értesd meg dús lombú fa; nyugalmat találni!
Éhesen rikoltó madárfióka mondd:
mi jobba akartunk válni!

Szüleitek arca már összetört tükör.
Fénylő vetések végén mélyülő gödör
ásít szívük feletti szivárványok
összes létéhez. Nektek ajándékoz
minden kétséget! Álmaitokat őrizzétek!

Érdekein túl őszintén őrizze hitét,
ám mégis lássa:
amott egy hangya, hogy szalad!
Tudasd vele: kezdettől fogva szabad,
a fájdalmas gyermekkor hiába rohan!
Álmodd vele céljait, taposva sárban,
sebbel nehéz ember e gyarló világban
árva arccal is tudja:
elfolyó idő a könnyű ígéret!
Igaz élnivalóságát ne térítsd el!
Ármánnyal szőtt önzés terhét vedd el!
Acsar kutyáktól kivert terhét tiszteld meg,
s adj mellékük méltó társat,
mikor a tegnap már nem segíthet!

Emlék M.J.-nak

Esküdte céljainkat, vágyainkat
hajtottuk a boldogság jármába,
hogy átélhessük álmainkat.
Hozzánk hajoltak a hajnalok,
mikor elaludtak a csillagok.

Lábujjhegyen közelgett a pillanat,
tördelte óhaját, olvasta szüntelen
múltját állandósult várakozásban,
és mire a lelkünk összeért, sötét
bosszú onnan tért meg hideg vackába.

Koszorú aszfalton élted át tétova útjaid,
Varázsolt életek simasága tükrözte
széttiport hétköznapiak újra nőtt fűszálait.
Rohanó időnk üresedő életek törvényeinek
hódolt be, miközben szemlélte a láthatatlant.

Bármiképp is ismertek engem,
Bármit is gondolhattok róla,
Bármit nagyon el tudok hinni,
S bármit, olykor, nagyon nem hittem el!

Kicsi tagadás, nagy elfogadás.
Nagy lázadás, kicsi elfogadás.
Keresetlen utak kapuinak nyitása.
Sikertelen lelkek átjutása
szorosra zárt ablaktalan világba!

Képzelt hitek nyugtalan utcáin,
Színtelen hervadó virágmezőin,
mozdultál hamis akaratra!
Urad vigyázó óhajára
fordultál a mélybe!
Oda,
ahol a titkot vélted!

Ismeretlen alkotó: Kezek

Kép-telenség!

Gyermekeim gyermekei előtti ősök szavai
hullanak az éjszakában. Szólnak magányról,
halálról. Kétség szította tüzek élednek,
egy óriásvolt tölgy alatt ülve.
Mellettük fázom, fényüket nem látom.

Kerge szél kószál száradt ágak görcsös
ujjai között, hamis dallamokat füttyülve,
a világló háttér előtt karmolva énjét
a valóságba, mindhiába keresve létét.
Sokősznyi hulladék lábainál, tavasza
elveszett, madárkarmok tépte ruhája
száradt sérülésekkel teli,
könny nélküli fájdalom.

Frissen keletkezett göröngyökkel teli
utamon, porosodó kabátom levetem.
Kórházillatú szobák nyelik hörgő magánysóhajainkat.
Fekete hollómadár rikolt, s tépi fel régi sebeinket.

Lehunytam szemeim, s keresem látásom!
Kitárt tekintetek előtt veszett el hallásom!
Vakságom vezeklem, hulló
pilláimon görgő cseppekkel.

Gyömbér Péter: A csend hangjai

Barátom

Csak a csend beszél helyettem,
hullajtja feléd őszi titkait.
Leckeként futnak eléd napjaim,
- mosolyok bújnak benne némán-,
ajtók csikordulnak a sírás
arcán, szót váltunk, ha kell,
ha nem...hát nem baj...
Elmúlt élet zörren talpad
alatt, kopog sétáink nyomán
az ősz, tanuljuk a hangokat,
színeket varázsol elénk az ég,
- kósza idegenként lépünk elé-,
jégbedermedt ölelésekre
hintjük a szót, sivár magányok
futnak szét, ahogyan kinyitja
szemét újra a remény!

Hajnal

1. Hideg tél zörget ablakot,
vattába burkolt árnyékvilág.
Álmosan úszik elő a reggel,
szürkéből lassan világosra vált.

2. Didereg az öreg mozdony is,
majd dühödten vált irányt.
Belezakatoz az idegen világba,
átrepíti tegnapján az utasát.

3. Viselkedések nyúlnak el székeken,
a havas táj is csak integet.
Reményből indultam fény felé,
tengermély óceán tolult elém.

4. Homályból vett erő hiteget,
karjában ringat észérveket, de minek
zötykölődik ridegen, elhagyott
váltókkal tűzdelt állomásokon át?

5. A csend szava szólít eléd.
Vetkezd le végleg vétkeidet.
Kalamárisom immár vörösre vált,
tapasztalt sebeim gyógyulnak már.

6. Játékom immár utolér, egy idegen
szempár csodálkozik ránk, rebben
hitelem takarító kezében, ahogy
közönnyel lezárja műszakját.

7. Amott egy gyertya fénye lobog,
szüleink mormolnak boldogító imát.
Rezzenéstelen indulunk a harcba,
önmagunk, és egymás karjain át.

8. Díszehagyott ruháim elvesztem.
A fogas is kérdésre vár:
mikor nyughatsz itt kedvesen,
te nedves, levetett sötét kabát?

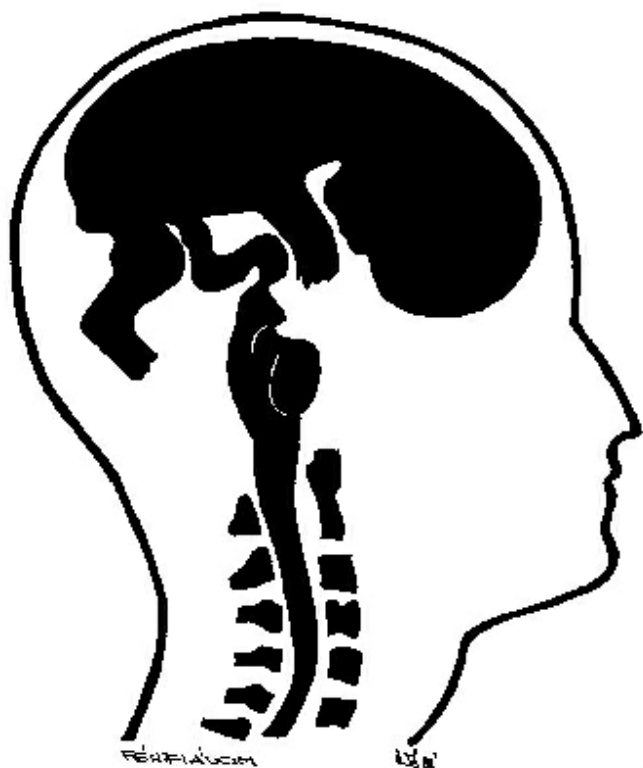
9. Társmagányok zörrentik az éjszakát,
nyitott ajtók fonódnak rám csendesen.
Nemek villáma hiteget, saját színeim,
szüntelen fényes ígéreték mosolyán.

10. Különb e nézet, mit hiszel ma,
álmodat csókolja a valóság,
remények harsány „tus” zenéje
kérdézi: Te mit csinálsz?

11. Teszem, mit lelkem rejtett zuga,
itta magába anyám-apám mondott szavát.
Törvényeinek hódolt be akarva, népek
leköpött bölcsességére telepszem rá.

12. Álmodni mertem itt, ma e földön,
s röhög a hiéna világ, ha ráérsz ma
megtenned, ne várd a holnap
igazoló szavát!

13. Utószó:
Csak rejtse ide izzadó tenyered,
harcaidra nyisd ki szívedet,
a szépség és a szörnyeteg
felváltva ont vétkeket!

Nagy János: Férfiálom

Haikuk

Csend

Talált pillanat,
zúgó patakpartokon
nyugodt szenvedés.

Pincérség

Kávéházi csönd,
lopakodó szerelem.
Csókolt fizetség.

Búcsú

Egy tétova kéz,
elutazott a remény.
Hideg állomás.

Névnepodra

Öröm idelelni,
odafönn él egy barát.
Zokogó magány.

Veled, vagy nélküled

A megértések
kövein botladozunk,
reménytelenül.

Jutka

Mosoly arcodon,
vágy nyújtózik tétován.
Szerető álmom.

Ősz

Lustálkodó fény,
nevető termékenység,
sárguló lombok.

Rólam

Néma szavak a
csend paripáján ülve
zülленek hanggá.

Szegénység

Megfelelőség
tökéletessége az
álom alvása.

Álom

Hiányérzetek
kívánságával eljött,
és nem teljesül.

Éjszaka

Szedett-vedett ágy,
egyedüllét álom a
csak gyűrt lepedő.

Kirakat

Tudunk valamit,
mindenséggel mérjük Őt,
mérgezett rovar.

Diagnózis

Narcisztikusság,
Ölelt-ölre hiába,
mégis nyugodtan.

Prózák

Képzelt levél

Régen elmúlt már az a bizonyos dátum, és minden bizonnyal szerény személyem nélkül is megtörtént számotokra a fontos esemény, amely után most már boldog házasságban élő emberekként köszönhetlek benneteket így utólag is, amelyet őszintén irigyelek, de éppoly őszintén kívánok sok-sok boldogságot nektek.

Föl-föl rémlik előttem utolsó veletek együtt töltött esténk, amely gyönyörű volt, és még most is látom magam előtt, ahogyan együtt futunk a buszhoz, ahogyan felszállásunk után még integettek azon a sötét hajnalon valahol az irdatlan városban, és erősen éreztem az összetartozást, a felőletek jövő ragaszkodást, igen, hát jólesett!

Úgy vélem ezt az érzést – oda nem érékezésem okán – mintha megcsaltam volna, amiért bocsánatot kell kérnem. Megteszem, így hát bocsánatot kérek. Miért írok mégis hetekkel később csak?

Mert itt ülök büszkeségem romjai fölött, s felbolydult érzelmeim által megfogalmazott gondolatokkal nem óhajtottalak benneteket zavarni. Nem zaklatott, sirámokkal teli levélre van szükségetek, s különben is, mit tehettek ti róla! Persze, hogy semmit!

Az Ő igazsága! Ha az igazság állandó, szent és változtathatatlan is, mi, akik az igazságot kimondjuk, mint egy megdönthetetlen érvényű időtlenségként, tudnunk kellene, hogy az idő nem a miénk, csak annak tartalma, tudnunk kellene, hogy könnyen változunk, megingathatóak, jóra, sokszor inkább rosszra hajlóak vagyunk. Ezért aztán egyet tehetünk, ha mosolygunk saját, kinyilatkoztatott igazságaink hirdetése közben. Nem az igazságon, hanem önmagunkon!

A verseimben minden benne van, a levél, a most megfogalmazott szavak elégtelenek, képességeink, emlékezetünk korlátozottak, szavaink csúnyán lemaradnak gondolataink mögött, mire leírtam fele kimaradt, a másik felét elfelejtettem, marad az újra elővett, a fogalmazás szorító börtönébe vett vétezt forma, tehát nem vagyunk túl pontosak, én egy kicsinyt „agnoszta” lehetek, bennem is moco-rog a „szkepszis”.

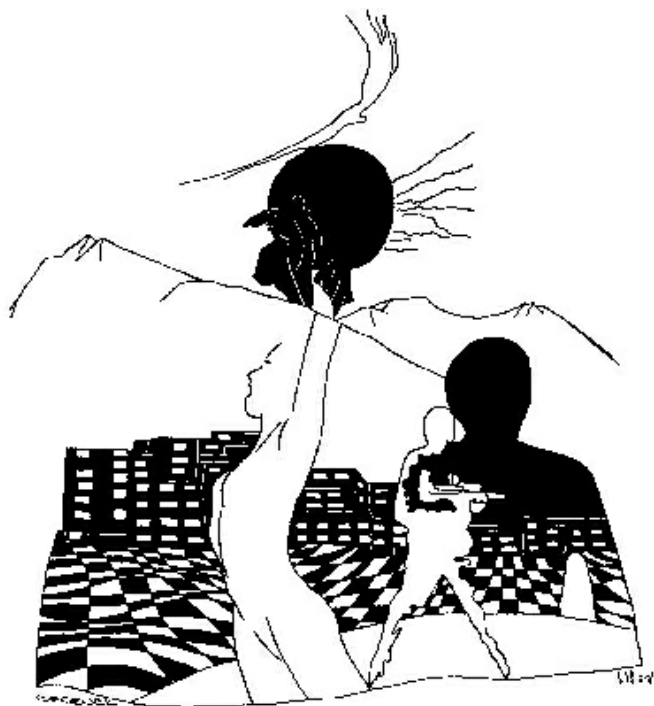
És még mindig nem tudjátok mi történt! Szerintem semmi különös, csak valahogy nem megy ez nekünk. Régi életem egy tragédiával még egyszer, utoljára gyökeresen megváltoztatta életem, küldetésem teljesíteni kell bármi áron, pedig előtte már majdnem sikerült boldognak lenni.

Annyi teher van a vállamon, annyi túlmutató értéket kell létrehoznom, óvnom, folytatnom, megvédenem, képesnek kell rá lennem, hogy nem fér bele most ennyi ellentét a belső egó, erre már nincs energiám.

Pedig néha jó volna, ha mellettem lenne, ha néha tudna segíteni, hiszen nem vagyok én sem erős, sem bátor hős, gyarló vagyok, időnként saját belső félelmeimmel kell küzdenem, temérdek dolgom közepette magam szorulok magammal szemben hátrányba, a mai napot kell megoldanom ahhoz, hogy holnap is legyen, vele, vagy nélküle!

Miért van ez így? Ezt már ne tőlem kérdezzétek!

Nem tudom a választ.

Nagy János: Idegenek

Realitás és álom

Sínpár mely a végtelenben találkozik, vagy keresztezi egymást, váltókkal teletűzdelve, melyet az élet más szereplői is kezelnek, haladva a következő felé, mely odakényszerít, vagy épp ellenkezőleg, elirányít messzire, gondolhatnánk örökre, de lehet látni a következő állomás utáni váltókat?, ugye nem, az állomásfőnök kezében a döntés, a kényszerpálya sikolt a kanyarban, akár le is ugorhatsz róla, ám haladásod attól kezdve lehetetlen, sőt sérülhetsz is, hát nosza újra előre azon a fényes szalagon, s a váltókezelők himnuszát zengve, imádat mormolva reméled, kezük újra lendül, csattan, vált, s előtted az új irány!

Ünnepek

Először is azzal kezdeném, hogy igen: várom az ünnepet, ami még kóborol valahol a világban, vagy beragadt a hírek zezzugos útvesztőibe, vagy volt egy rossz manó, aki elszaladt véle, mert tetszett neki, azt hívén:

Neki szól az egész, s máris a mennyekben, vagy pokolban érezte magát. Neki, valakitől, hiszen erre várt ősidők óta, s lám egy jó tündér megszánta, ajándékba kapta, s nosza elillan vele tova, arcán a boldogság ragyogásával, mert piciny élete ezt kívánta, hát legyen, s innentől még egy darabig, most a pillanat a lényeges. A pillanat mely oly véges, jőve a következő, mit nem lehet tudni mivel lesz terhes, mitől lesz gazdagabb, s mitől vesztes, ha van miből, ha van mitől elhagyatva lenni, amikor nem volt, de kellett volna, hát hiányzott, s most itt van végre, ha tudná, hogy egyáltalán:

Róla van szó!

Így vagyok ezzel én is, hiszen találgatok talán igaz tudás híján, az olvasatlan üdvözetek már felébredtek, kaptak útravalót egy nagy csokorra valót, talán-talán, ám kesze-kusza országúti csélcsap irányok késleltetik, még nem kopogott be hozzám, bár előre tártam szélesre ajtómat, mikor a csengő még meg sem szólalt! Fogalmam sincs, hogy hogyan telnek majd az ünnepi napok, fogalmam sincs, hangulatom mindennapjaimba mikor merre kalandozik, változik-e, hullámszik, vagy csak úgy sehogysem lesz, elképzelni próbálom, mikor mit teszek, azt, hogy mit fogok érezni, még nem tudom, csak azt tudom, sokat jár a szeretet ösvényén gondolataim sora, ám sokszor biztatás nélkül fordul vissza. Fogalmam sincs milyen lenne, ha ünnepem állandóan velem lenne, s ha nem, akkor miért ne? Előtte volt, most is lesz,

nélküle nem lenne az sem ami most van, s ha van, a voltból jövő lesz, a leszből pedig a ki tudja milyen múlt, mikor itt tapogatom a homályos jövőt, s tudom, hogy a ma ismerte holnap kevés lesz, csak érzem, tanulni, szeretni kell minden áron, szeretni, élni kell minden áron! Így érdekes.

Fák a magasban

Manapság, felszínes értékek, anyagiasság mentén meghatározott utakat látunk sikeresnek, miközben az egyén szegényesedik, lelke elsivárosodik, drága hívságok döntik halomba az egyetemes szeretetet, talmi csillogás vakítja el szemeiket, s döngölik szürke sárba közönyük álarcán kínmosolyukkal a környezetet okolva, miközben elég lenne csak látni és szeretni.

Azt az értelmet vélem látni amely pont a szellem erejéről szól, amikor az a fa éppen hogy a nagy tömegből elvágyódva, ki tudja hogyan miként került a magva a hegytetőre, szelek, madarak útján-e (?), s mi több gyökeret mert eresztetni, pedig az ideális lételeme ott lenne lent az erdőben, felnövekedve dacol az elemekkel, fagyok-szelek-villámok próbálják kifordítani tövestől, mégis karjait emeli az ég felé-talán gőgösen-egyedül, és szerencsétlenül, ám nekem; behunyva szemem, ott lebeg a kristálytisztá kép, amely azt is jelképezi óriási erővel, hogy-e különcködés, a világos háttér előtt csodálatos kontraszttal megmutatja az egyén kívülállóságát is, azt a képességét, mellyel mindannyian rendelkezünk egyedi, megismételhetetlen voltunk által, merve mást gondolni és tenni, mint a nagy többség, s így, bár fájdalmak szenvedések, kínok útján, de újat alkotunk, lelünk, látunk, s szolgálatba állítjuk a fejlődés oltárán ismeretlen Istenünk előtt, imádva, meggyalázva. Nekem azt is jelenti, hogy ha időnként meg tudunk állni, rácsodálkozva mellettünk körülöttünk bármire, ami mellett nap, nap után elrohanunk, s észrevesszük annak minden szépségét s értelmét, az ne legyen ritka csoda! Egyetlen fa a hegytetőn, s órákat lehetne beszélni róla, ez a természet ereje, a szellem ereje, rövid életünk szépsége, a szavak szépsége, képesség, amit meg kell őrizni!

Nagyon szeretném, hogy így legyen!

Gyömbér Péter: A fűzfa

Szeged

Benyomások, emlékeimbe örökre beégett filmkockák, egy találkozó képei, igen: villanások.

Péntek, monoton dolga teli hétköznapi, de, ki, mikor, hol, hogyan fogadtatik, jaj csak minden rendben menjen, mégis csak mi vagyunk a házigazdák... telefon, levél, kérdés és talány, Krisz sem tudja mikor, Anisse is álmát félti, Ő hogy felkeljen? Majd szombaton kiderül.

Szeged Te napfényes, világos város! Köszöntötted látogatóidat fényekkel leöntött rügyező fákkal, színes virágözönbe borítottad bokraid alig ébredező ágaid, ne... ne tépd le szólnak hozzám, nem is akartam, csak mutatni, nézni, látni kell, nagyot sóhajtva, igen: tavasz van!

Jegáék várják Femis Mamát, a szeretet édesanyját, ki e napon fiává fogadta Kriszt és Anissét, hogy a szálláson ne kelljen több szoba. Ámokfutóként robogok ős öreg kocsimmal az állomásra, Anisse vonata 10 percet vacakolt el valahol útközben, de itt van, leszáll, messziről felismerem, pedig még sohasem láttuk egymást, a Dóm téren rövid séta, majd csüccs egy kemény padlaton, s jó egy csodaszép, kedves mosolygós leány Nevünkön szólítva!

Szilvi az kivel egy utcában lakunk, oly régóta rohanunk saját fontosnak hitt dolgaink után, hogy csak így tudunk találkozni! Befutnak Jegáék, a párja Kata, a röpködő Femis, hátizsákja fontos terhekkel teli, eláruljam?: - persze, hogy almás pite, még ott van Femis óvatos alkotó keze, talán még ki sem hűlt, cipelte nekünk fél országon át szívének teljes szeretetével. Krisztián! - ugye hoztad a technikát? - kérdem, hát persze, s csatt, katt fotók minden oldalról, Szilviről, Anissével s jómagammal kiegészült csapatról.

Egy csapat, egy apró hét fős társaság, kik ismerik a másik gondolatait is talán, de most látják egymást először a valóságban, itt nincsenek meglepetések, ez csak apró új helyzet, dolgainkban már hasonlóra jár a lelkünk egy része, itt nincs fölösleges pukedli, meg keménygalléros, divatot majmoló magamutogatás, itt kérem egyszerűen öröm van, közös hang, igazi természetesség.

Tétova topogás, rakjuk le a csomagokat, szállásfoglalás, s ha eddig nem lett volna igazi a hangulat, akkor most már biztosan. Kiderül Szilvi kérdéseinek igazi oka, sajátkezű, névre szóló meglepetései, mellette az Ő igazi utánozhatatlan mosolya, közben keveredünk, még fel sem ocsúdtunk az egyik meglepetésből, jön a másik, Femis osztogatja piciny csuprait, ám a feliratok személyre szabottak, mintha ezer éve ismerne bennünket, rövid pár szavas köszöntői a szívünket simogatják. Femis, Te Drága, jószívű „Boszorkány”! Honnan tudta? Ki lelkével néz, az lát igazán! Köszönjük szépen!

Ki-ki a maga örömét megőrizve összekapja magát kis csapatunk, hajunkat a szél borzolja, arcunkat kínáljuk fel a simogató napnak, magunkat pedig az együttlépkedés megfontolt, beszélgetős apró koppanásainak. Elhalkulva téblábolunk a Tisza parton, kérdezzük egymást, ki is vagytok Ti Barátok amúgy, a család, munka, a barátok az élmények? Ezer idegszállal nyitjuk fel kérdéseink kapuját a feltétel nélküli befogadásra. Csak figyelünk a másakra, csak könnyedén akarunk, feszülés nélkül együttlépni, együttgondolkodni. Az áradó folyóvíz sem zavar, apró hullámai a gondolatainkat, s lábunkat simogatja. Olykor-olykor megállunk, a lemaradó érjen utol bennünket, mi együtt vagyunk, nagyon jó érzés ez, a város pedig hív, mutatja magát, időnként, szegediként Jega, vagy én mesélünk a falakról, utakról, színekről valamit, most én is a többiek szemével nézem saját városomat, újra és újra fel lehet fedezni. A Virág cukiba be sem ülünk, de meg kell nézni,

Femisnek fontos, az első randevú helyszíne, mit sem változott azóta, mondja, de hogy Ő mennyit, ki tudja, de szerintem az ember ott legbelül ugyanaz. Dóm tér, a Kárász utca, az Egyetem, Horger Antal úr is szóba jön, meg József Attila kirúgása anno, meg fotók a költő szobra előtt.

Kicsit elfáradtunk, Jegiéknak irány kávézni, magamra maradok feladattal, indulok a tortáért, elgondolkozva tekergetem a kormánykereket a friss élményektől telve, miközben túlhaladok a cukrászdán! Miért is jöttem erre?

Persze, a torta, ami nagyszerű lett könyvalakjával, sőt óriási, s mint később kiderült, el sem bírtunk vele.

A „Gödör”

Oly régóta már csak nyeli az egyetem és a város vendégeit a Gödör nevű étterem feneketlen gyomra, a konyhája kitűnő, árai szolidak. Vacsora találka itt, keresem a társaságot, a pincérek bekísérnek, a helyünk megvan de a többiek? Utcára lépve már látom teljes szélességében a járdát elfoglaló lassan haladó csapatot, a hölgyek sárga virágcsokrot őrző leeresztett kezei keretezik a képet távolból. Végre megjelent Dina és András is, mindenki vidám, és főleg éhes. Helyeinket elfoglalva egy fiatal pincérrel belopjuk a tortát a konyhába. Hangulatos mécsesek mellett folyik tovább a szó, szomjunkat oltva jöhet a korgó gyomor csitítása. Femis tortaosztása után az első szusszanásokat elnyomja a dübörgő zene, s bár szeretnénk beszélgetni, de nem tudunk.

Irány a szálláshely, csendes utcában egy jószívű portás nénivel, az ágyakon szétterülve folyik tovább a társalgás. A rohanó idő ránk ül, nézzük egymás mosolygós arcát, itt-ott valaki elhallgat, de jön Krisz a dossziéjával, és felolvas. Nagyszerűen összekovácsolt sorai nevettetnek bennünket, még

lejjebb csúszom az ágyon. Dináékat nem engedjük el az utolsó busszal, később Jegákék autóztatják őket haza. Apró, lapos pillantásainkat a dohányzóhelyen frissítjük fel, miközben jön Anisse potyázni, nagyot szippant a levegőbe, majd bejelenti: Szilvi elment! Egy szál ingben rohanok utána, ne vesszen el a nagy szegedi éjszakában, vinném haza, még az úti cél is egy, de kedvesen elhárítja. Ő sétál, levegőzik! Nem hagyom annyiban, összekapom magam, elbúcsúszom a többiektől, és itt elnézést kérek Jegáéktól, de elrohantam, remélve, hogy az első sarkon még utolérem Szilvit, hogy mégse küzdje át magát a városon egyedül. Lassan haladok a trabikámmal széles kutató pillantásokkal keresve Szilvi sziluettjét a sötétben, ám mindhiába.

Reggel kapom az üzenetet, Anisse mégis fel tudott ébredni, már a vonaton ülnek Krisztiánnal, Femis pedig egyedül sétál a városban.

Gyors telefon, randi a Gödörnél. Most aztán megsétáltatom Femist, gondoltam magamban, s széles kört leírva a szerencse is velünk volt. Istentisztelet volt a Szerb templomban, megnézhattuk csodálatos ikonosztáziáját, nyitva a Dóm, a sűrű padsorok egyikéből, ülve, kényelmesen átláttuk minden zegzugát, a Zsinagógában - valóban gyönyörű - egy régi ismerősöm fogadott bennünket, idegenvezetése attraktív, s mindenre kiterjedő volt. Kilépve újra a levegőn szinte más emberként néztünk szembe a nappal, ahonnan még egy nagy séta a Ligetben és irány a Buszmegálló. Femis hazaútja Pécsre az 1-es állásból. Barátságát őszintén őrzöm!

Köszönöm mindenkinek, aki itt volt, hogy megtiszteltek bennünket jelenlétükkel, az ismeretség barátsággá mélyült, az együtt töltött idő talán kevés volt, de esetleg legközelebb... most már tudjuk, hogy miért kell felemelni lusta tagjainkat, ha róluk van szó, amikor újra találkozunk. Remélem úgy lesz, legközelebb. Egy év múlva akár ismét itt, Szegeden...

Letenye

Hazaérve magamhoz öleltem a csendet, kerestem a szavakat, elakadtak, vagy még meg sem születtek, kompromisszumokon keresztül bukdácsoltam, tettem a dolgom így az utazás után, poros köpönyeget porolva. Emlékeim élesztgetve révültem bele a Sétakert melletti képekbe, elbujdokolt völgyben húzódo két vékony fémszalagra rácsodálkozva, hisz ha lenézek, még ma sem tudom: honnan jön, s hová tart, mit hoz szárnyán a szél, feszült orral beleszimatolva az illatoktól terhes tavaszi légbe, éjjel rákönyökölve a sötétségre, - kezemben a frissítőmmel -, szemem elvesz a kert évszázados tölgyeinek hihetetlen lombzöld sátraiban, s nem tudom mi végre az a sok vetési varjú, miért kárognak-rikácsolnak annyira, mire akarnak figyelmeztetni, szólnak csak talán: Hé! Itt élünk mi is! - felejtsd el a fekete szárnyakat, élvezd a pillanat szépségét, azért jöttél ide, mert több évtizede elültetted felnőtté válásod kamasz facsemetéjét, hát most akkor ülj le hatalmas dereka mellé, rád borul óriási lombja, ismered minden ágát, levelét, zeg-zugát, Te élted át, ez a Te múltad emlékkönyve, lapozz bele!

Fegyelmezett útvonaltervezéssel, felpakolva reménnyel, hittel, várakozással suhant velünk kirándulásunk szekere, fejek billegtek, képek tornyosultak, málháktól terhesen süvítettünk bele az alföldi tájba, betérve a mélykúti kocsmába, zord dolgát végző kocsmárossal, ott csilingel még a szolgálati mosdójának kulcsa a foltos poharak mellett, miközben kávészerű lötytyő lódít elénk, itt könyököl a mosolygós-piros arcú reggeli úr gyűrött ruhájában, borostás-vérekes szemekkel udvariaskodja a mát felénk egykedvűen nyúlva itala felé. Lovaink újult erővel vágatnak tova a bajai zeg-zugos elterelések közepette keresve a helyes irányt, kalapom emelem a temető mellett, itt már nem válaszolnak, de gondold csak bele, miről mesélhetnek? A Duna ezüstös, széles hátán hordja a pillanatot, nekszegezünk mellünket a friss tavaszi

szélnek, már előttünk a Mecsek zöld vonulata, lábainál az óvatosan meghúzódó várossal. Drága Barátunk áll az egyik sarkon, mi meg egy másikon törjük az egyenest ketté, magunkhoz öleljük a találkozást, s futunk-futunk tovább dombnak - nekem hegynek - fel, völgybe alá, jobbra a csertői tó, csillogó tükrében fürdik a nap, odébb egy piciny falú, templomtornya alattunk karcolja a lég kék tömbjét, emlegetjük Jávorka Ágit, szertelen szelleme, élete sodrásában ugyan merre vihette? Kaposvár, Te álmos város, csak úgy pillanatra érintünk, száguld alánk az út szalagja, s máris Nagykanizsa. Diákvárosom, hát Te is felnőttél, oly picik a régi ismert házak, s mennyi új képzelet valósult meg!

Hullámvasutat játszik velünk a táj, repcemező aranyló kendőjét terítette a domboldalakra, virágillat úszik a langyos szélben, barátságosan int felénk a letenyei templomtorony. Sida és Tibor terelget befelé bennünket, mintha ezer év óta ismernénk egymást, a többieket is, örömünk száll egymás felé, hallgatjuk két tiszta ember bölcs, nyugodt szavait, szomjasan isszuk közös tiszteletünket egymást iránt, levetkőzhetsz meztelenre, a lelked teszed közszemlére költőként, de itt csend van, béke van, s tiszta áramló öröm. Őrzöm a félhomályos szoba titkait, az odasűritett emlékeket, az övékét, a miénket, az enyémet, a nyugvó polcok könyvterheit, a viharos múltjuk emberivé válását, utolérhetetlen nagyságukat, ahogy így tisztán tisztelnek meg bennünket, s mi viszont. Borzongva a várakozás pillanatával, szemlélem a szobrokat, festményeket, magamba zárom az Ő hangjukat, csukott szemmel hallgatom magunkat-egymást, ahogy dallamra kelnek verseink, az otthon békéje duruzsol szívemben, oly jó ez a nyugalom, itt van, amiért megérdemesül a pillanat, hullnak alá a lélek szavai, emberek vagyunk ruhátlanok, és odakünn belekondul a templom harangja, idebenn pedig válaszol rá egy falióra hangja.

Novella

Mozgások

„Szerelm. Abogy a szél meglebbenti a függönyt.

Nem a szél, nem a függöny.

A lebbenés!”

Olajosan fénylő, tükörsima odalenn gátjai között a folyó, felszíne valóban olyan, mint a tükör. A parti fák méregzöld lombjai rezdületlenül állnak tótágast benne, úgy tűnik, örök időktől fogva. Ha nem hívna, jelezne egy apró harang a város valamelyik templomában, és ha nem vegyülne bele az első hajnali buszok morgása, szinte érinteni lehetne a csendet.

Igen a csend! Ezernyi vibrálása hallatszik minden felől. A lombok népe teli torokból köszönti az új napot, alattuk horgász csobbantotta csaliját a vízbe, s mellette kíváncsi csillámló-uszonyos hal bukott nevetve újból alá. Valahol a szemétdomb kapirgáló királya nyújtja hosszúra nyakát, hogy kieresse érces hangját. Kerékpárcsengő csilingel, magányos motoros pöfög el messzire, szellő ébred észrevétlen, a reggeli személyvonat most kattog el feketén, s ijesztően. Az éjszakai munkás fáradtan ejti ölébe kezét, a pékek kiszórták forró ágyukból a kenyeret és a süteményt, étvágygerjesztő illatuk ideleng ablakom alá.

Valaki az imént rántotta meg az öblítő láncát, a víz hangos csobogással mossa le magával az éjszaka utolsó cseppjeit, hogy azután kábultan vigyorgjon bele saját képébe, amint a tükörhöz fordul.

Reggel van, amikor egyedül, tisztán érzem magam, amikor még nyugodt vagyok, persze még nem indult el a körhinta, még nem szédülök. Szinte lerohan az élet öröme oly hevesen, hogy beleborzongok a gyönyörűségbe.

Utazni készülök.

Fél délelőtt otthon rostokoltam, mert egy autós barátom megígérte, hogy eljön értem, és együtt felvisszük csomagjaimat a Postára. Mégsem jött, cipekedhettem egyedül a lépcsőn le, tehertaxira föl, közömbös alkalmazott elé fel a pultra, majd fizetni könnyedén, mint egy gazdag diák. Így már nem nyűglódtam tovább terhemmel, de Ő sem egyébként, mert könnyedén sarokba hajigálta azokat.

S most itt vagyok egy „csűhögőn”, ami dühösen, büdösen zakatol bele a tájba, ha mint utas nézem, akkor inkább csak el a táj(ak) mellett.

Eljöttem, de nem érzem úgy, hogy végleg, mintha csak kirándulnék most is valahová.

D.-be érve csellegtem formátlanul, gyűrötten, majd régi ismerősömnél nyújtottuk az éjszakát elalvásig.

Új nap, ígéretes hajnal, az égiek kegyelmesek és én elcsábulok egy sétára.

Megszokott helyre igyekeztem, e város messze földön híres parkjába. A tavasz minden szépségét mintha csak azért találták volna ki, hogy el ne rohanjak mellette, lassítsak, láthassak.

Csodálatos a természet nyitása, sírnyivalóan gyönyörű. Örültem és kínlódtam egyszerre; így voltunk egymással én, meg a világ.

Leültem egy piciny tó partján a vén fűzek alatt. Mellémcsapódott árnyékom, rákönyököltem. Szemben, ám kellően távol, hogy rálássak, magasodik a barátom, egy hatalmas vén platánfa. Évekkel ezelőtt felhívta magára figyelmemet, messzire kitűnt a körülötte lévőktől. Mindig más volt.

Tavasszal harsányan zöld, a teteje meg fehér. Nem értettem soha miért eme kettőssége, de büszkesége, öröme magával ragadott, mert hogy örült, az látszott rajta. Olyan fehér a tavaszi pompája mellett, mint aki téli alakját őrzi görcsösen új ruhája alatt.

Nyáron hatalmas, susogó, mesélőkedvű, öreg, neszező-motozó apóka.

Ősszel? Ha a többi már berozsdásodott, Ő még küzdött. Narancssárgából pirosba, majd vérző vörösbe, később lilába, s csak majd ezekután lett rozsdabarnába hajló, levelét hullajtó. Nem illett a mostani helyére, de gyökerei kötöttek. Nyilvánvaló, hogy sohasem tudott volna elvándorolni innen, maradt tehát, hogy az én barátom legyen, s némely napokon, mint a mai; a támaszom.

Úgy döntöttem, hogy meglátogatom régi barátaimat, volt munkahelyemet, az elhagyott cimborákat, ezért újból egy csűhögön zötykölődök. Szívesen fogadtak, kellemes zsibongással tagjaimba beszélgetünk, számukra még mindig a régi vagyok. Észrevettem már, hogy az otthonülő számára izgalmas a messzi útról jött vendég, Ki nem fogynának a szóból, el kell mesélni egymásnak életünk eddigi alakulását, hogy igazolva légyen: kinek-kinek, ami. Kérdezték ugyan, hogy miért vándorolok mostanság annyit, de mintha nem is lettek volna kíváncsiak a válaszra. A válasz? Ilyesmi, hogy tévút, nyugtalanság, talán. Röviden úgysem tudnám elmesélni életem, többet meg nem óhajtok mondani, vagy mégis akarnék, de nem tudok. Mutatok

inkább fotókat – brrr -, az egész egy piciny kartondoboz, mellé mesélnék, a kérdésekre meg ilyesmit válaszolnék, hogy tévút, meg nyugtalanság.

Később: - Tegyük valamit a „recsegőre”, és hallgassunk zenét! – kérték a többiek.

Zene.

Szeretek leülni elé, fogadom, mögémkerül, körbefog.

Mint a Tisza.

Egy mozdulattal belésuttyanok, úszom. Érzem az erejét, a simogatását, érzem az erőmet, szembefeszülünk egymással.

Később.

Kilúgoznak a mozdulatok, már csak gondolatok vannak, érzem az erejüket, az enyéimet már nem, megadva magam kimászom.

A zene!

Alámerülök benne, gondolatok zuhannak utánam, emlékképek. Álmodom, megnyugtató, lazító hullámokban elönt. Ez olyan pót-nemcselekvés: sokszor.

Eluntuk egymást!

Az órámom még csak negyedtíz van, de álomosság kerülget, hiszen hajnal négy óra előtt felkeltem, és vonatra ültem. Éppen-éppen elértem, mert ez a járgány pontosan tud indulni, de megérkezni mikor fogok?

Kellett-e mennem tovább? Mindenáron!

Tudtam, hogy el kell jutnom P. városba, mert számomra az a hely az urbanizáció csodáját és a szerelem megfogalmazhatatlan örömét jelenti egyszerre. Így együtt egyszerűen csodálatos, s amint kigördül velünk, utasokkal állomásáról a vonat, még van alkalom egy utolsó búcsúpillantásra, a hegyre

felkapaszkodó városra, egy dombon álló kápolnára, s mellette a magányos keresztre.

Hová-hová rohanok így az események elébe, éppen hogy csak megérkeztem, tehát boldog vagyok. Kellemes, várakozással teli izgalommal belül, kívül nyugodt utazó képében megkeresem a Sallay utcát. Itt kaptam ugyanis szállást, egy keresztes szobát napi áron felül plusz telefonköltség. A nevem mellé beírva névtelenül: még egy fő. Névtelenül, alaktalanul sajnos, mert egyedül vagyok. A számla előre kiegyenlítve, akkor miért is törődne sokat dolgaimmel a tisztességesnek látszó fiatal házaspár házigazdái?!

A szabadság kérész életű illúziójába menekülök, logikátlanul egészséges módszer, mostanság sokat alkalmazom, színesedik vele szürke hétköznapijaim tömege.

Sétálni indulnék, a kezdete nehéz, de mert célom nincs, könnyűvé válik a járás, van idő megfigyelni a szembejövőket, lehet játszani a gondolattal, találgatni az első benyomás alapján. Ugyan ki lakozik a bezárt arc mögött, őszinte-e, vagy álarc viselete, a mindenén átsikló tekintetekben tüzek is villoghatnak?

A Dóm környékén járok - nyugalom van arrafelé -, szembejött egy bolondos figura, hosszú nyelvét rám öltötte, kicsúfolt. Igaza lehet, talán igaza lehet.

Most magányra van szükségem!

Lihegő, köves, poros utakon kapaszkodom hegynek felfelé. Üdülők, villák, paloták maradnak el mögöttem, ahol sok-sokmillió, elérhetetlenül nagy anyagi erő feszül a falakban. Egy ember, egy család egész élete, habarcsos szilánkok kövült darabjai láthatóak. Irigylem tán, szép, hangulatos,

mindenesetre öncélú. Nyírt pázsitok, egyedi tervek, gondozott környezetek, garázsok mögül előugró kutyaugatás fut fel utánam a hegyre. Eltűnők a belsejében.

Kísér utamon az erős fény villogása, az árnyékok állandó mozgása, gondolataim és a környezet bilincsben, jönnek apró neszek, kis mozgások, nagy változások és odalentről a lüktető város felszűrődő moraja.

Prózaversek

Ima a „Titokban” (részlet)

Gyere felém! Jöhetsz még? Persze, hogy közeledned kell, tudom, hogy előbb-utóbb ideérsz! Át, s keresztül bolyongtam a várost érted, miattad, de hát nagyon el lehet bújni! Hiába ismerlek, csak találgatom, hogy hol lehetsz, csak érzem létedet, de biztosan elkerültük egymást, vagy túl korán, vagy túl későn érek oda, pont oda, ahol már voltál, vagy még ahová te nem érkeztél meg! Tudom, érzem, és nem kedvez a szerencse, miért is bízom reá? A bizalom záloga máshol keresendő, így hát adtam esélyt találkozásunknak egy teljes óra terjedelméig. Ismerem magam, én vagyok az, ki keres, kutat, s én lennék az, akire várni kell!

S most én várok! Hátha fejetetejére áll a világ, időnként szerepet kellene cserélni a megértés tanulásában, s mégis; nem érdekel semmi, csak az, hogy veled legyek! Ha én nem talállak, keress te! Találj meg! Legyünk együtt! Mi érdekelhetne más a világból, csak te, és tudom, hogy jössz! Most fordulsz be a következő sarkon....

Áldott az a kőépítményű szeglet,
amely irányodat töri felém,
vésett-írott emlékü az a aszfalt,
melyet apró koppanó lépteiddel jelöltél meg,
ne fordulj el, ne kerülj el, ne törődj senkivel,
nincsenek véletlenek a mi dolgainkban,
ide kell, hogy gyere, iszonyú erővel sugallom,
hogy jöjj, úgy kérem, kívánom,

akarom és az lészen saját örömünkre,
nem törődve sem sérelemmel,
másokkal, bárkivel,
a világgal, vagy mással.

Én pedig szeretni
akarlak, és foglak!

Hiába a töredékes mozdulások,
meg a kezünkбől kicsúszó akart sikerek,
melyek véletlenekké silányultak,
hiába a környezet, meg a rögök,
melyek botlásainkat magyarázzák hites szóval,
hiába, ha a mindenség is ellenünk van,
ha te úgyszintén engeded,
velem óhajtod, kéred is talán,
teszel, hiszel, a gyönyörűség elvarázsol,
néha szédülsz, de jól esik nemde?,
kopogtatsz ide be, s majd ijedten tova el,
félned mégsem kell, azt más óvatoskodja feléd,
magadnak higgy, ha mersz, de ha nem, hát legalább nekem.
A világ? Gyötrődnek, kínlódnak,
küzdenek, ellene, s nem érte.
Kérlek, ne menekülj, nem menekülhetsz!
Hát mi elől?
Fogadj el, s a többit, majd legközelebb!

Válasz az Ima a „Titokban”-ra valakitől

Olvaslak, s szemem harmatoz,
Veled érzek, rád szeretnék.
Hasonlót éltem át én is,
talán ugyanakkor, meg ugyanott.
Látni akartam őt, nem többet.
Közelébe menni, összepislogni,
mindössze ennyit!
A templom véres freskói
elijesztettek, ellenükre élek.
Toronyíránt haladtam, magammal
hadakozva, bűn-e így akarni?
Beszéltem, itt belül, minden fájt
és te nem hallottál....
A fekete tündérnek adtam
utolsó garasom, könnyörületért.
Telhetetlen maradt.
Megkérdőjeleztem ép eszem.

Jöjjön, ki jobban
teszi nálad és nálam,
ahol az asztalod, ott az ágyam,
mert egyszer arra kértél, várjak rád,
hát rád teszem életem.
Ha újra kezdeném, újra így tenném,
szerelmesen-szerelmesed.

Rövid nap

Levél, mely hiányt örököl gyötörve. Óhajtaná énem a többet, a mást, nemcsak egy villanást. Levél a másik illata nélkül, a szeme villanása nélkül, a keze érintése, a sóhaja, eltévedt hajszála, cipőjének koppanása, embertömeg valóságszaga nélkül. Zaj, a füst, a tér hiányától szenvedve, belepréselve szavakba, görcsökbe, félelmekbe, kívánságokba, nyiszlett mosolyfélékbe némán. A szó lenne a lényeg, vagy most a valóság? Mely megint csak álommá szépül a következő ébredésig. A vágy elfojtásává, kényszerre, mely kívánná a másik lelkét, szívét, testét, ahelyett, hogy beteljesülne bármilyen együttlét!

Csak egy kutya ugat odakünn,
de nem hallod, mert ropog a tűz,
de nem érzed hőjét,
jeges szél fú, de nem attól fázol,
éhes vagy, de nem itt laksz jól.
Az idő csak pereg, rohan,
s mit tettünk bele, mit nem,
ki mondja meg?
Vesztegettük volna?
Helyette? Előtte? Miatta?

Dünnyögni lényegtelen dolgokat
hívén, hogy hasztalan.
Egymásnak köszönve érosz oltára előtt,
kipirulva, nyugodtan...

Küzdelem

Régen hallottam, hallattad saját belső hangodat. Mintha elzártad volna nem csak előlem, hanem a külvilág elől, magad elől, mindenki elől. Börtönbe, álcába, maskarába szenvedett farsangi ünneplő ez, sokatmondóan semmiség, szertefoszló pillanat, elhajló érzés, vágott virágok szenvedése, groteszk ütések harsogása tükörképeden, forró gőzlepte üvegsík törülközőnyomokkal, amely hasztalan hasít csíkokat homályosuló látásodon, fürtökbe akadt fésű tépi bogozza a tegnap kócoságát, reccsen tövéből kifordulva a múlt sóhaja, repedezik a még fel sem vitt mai smink, nem fénylik már az öröm odaát szembe veled, halkan csörgedezik az éj utolsó lehelete, zubogva ömlik alá keserve, s ölel magához frottírba öltözött csönded, szilaj hullámokba önt a ma csodája, ha megszületik egyáltalán.

Hiányzik a hangulat, az érzés, a perce, az érintése, hozzám hajol lüktetése ereidnek, panasz szellő ébred észrevétlen a száraz lepedő hideg ráncai közül, gyűrött ez az arc, kifakult emlékü a tegnap, jövőnk ígérete feszíti ökölnyi szorításomat, rám feküdt a suttogó éj, ordítva születik ujjá az örökségünk, törölném kínjaimat ölelésemből, ha nem markolna alázuhant emlékeket.

A Csend

Álmaim szállnak márványsima napokra, hócsipkeként hallgatva be a tájat, kedvesen ölel magába egy tüzesajkú fénylehelet, a Föld kohójával hímzett forráskövek mutatják a végtelen időt, némán hullanak pihe-puha vágyak, hóesés tengere hullámszik elém, kezeim közül kicsúszik a csend, sóhajok lebegnek imbolygó gyertyafényként, árnyékleplek mögül ugrásra készen lapul a szívbénító üvöltés, cseppkőfátyollá szelídítik a fényes lelkek sóhajai, csak az idő szobrászkodik, segítsége a szél, meg az eső, a fagy, forgácsai egymásra rakodnak, a lét harcol idebenn, ősi templomok nyelik el a sötétség koppanásait, lassan megszűnnek életem zajörvényei, ahogyan kezemet kulcsolom össze egy imára Apám sírjánál, most már hallom a csendet, lelke utamon végigkísér.

Gyömbér Péter : Szízeszta

Szavak

Fagyott szívem feláldozom a szavak csodaváráó oltárán, ragyogni álmodtam az égben, felsikolt bennem földi életem, szavak dőlnek bennem toronnyá, velünk repülnek a napok, a szebb holnapot simítják elénk az angyalok, felhők peremére ülnek a szavak, a múlt levelei vetetlen gondolatok, amelyek kézbesíthetlenné silányultak, a jövő szeptember ágyaz termékeny avart, őszülő erdők lombjai súgnak halkuló éneket, a csendes Tisza vize mossá elém a szikrázó körút fényeit, óhajok csobognak talpam alá, magamhoz ölelem a folyó szavait.

A fény túloldalán

Tárt ölekben láncot ver dühöm, ébrenlét álmodást árnyékol a párás telehold, álmos éjpillangó kószolgatja az ölelő angyali simogatást, üvöltő, lángokba hullott vágyak marnak szét, megölt fohászok segítik révedő tudatomat titkokra felemelni, arcomra hullik ez a lebegő fény, sejtelmes szép pillanat repül megcsalt mozdulatokkal üres hívásokra, fázósan ölel a süket éjszaka, tücsök zenél kölcsönharmóniát belém, sebbel nehéz fejjel lódulok a bebugyolált fények után, arcul üt a csend, óvatosan figyel a mozdulat, percegnek éveim gondjai mögöttem, elnyelnek fénykérdések, üdvözöl a lopakodó hajnal, csak egyet hadd lépjek még...napfényből leszünk azután mindannyian, s ott tündöklünk egy felhő peremén!

Tisztelet

Álmos tó vize balzsamoz oldott éjszakát, halott falevelek áznak partra sodorva, hűvös őszi szél susogja az elfeledett szavak ünnepét, félretolja a haragoszöld fák emlékét.

Felettem világlik a hold dalolva, súgva int csillagívet holnapomra, milliónyi arany emlékpor hullik karomra, régmúlt fájdalom ég fénytelen lámpaként, végtelen remegés a mért idő, taglózó döbbenet a szó, félelem szelek zúgnak csak, ellibbentik az emlékezés édesfehér függönyét.

Álmaim szállnak márványsima napokra, hócsipkeként hallgatva be a tájat, kedvesen ölel magába egy tüzesajkú fénylehetet, a Föld kohójával hímzett forráskövek mutatják a végtelen időt, némán hullanak pihe-puha vágyak, hóesés tengere hullámszik elem, kezeim közül kicsúszik a csend, sóhajok lebegnek imbolygó gyertyafényként, árnyéklepek mögül ugrásra készen lapul a szívbénító üvöltés, cseppkőfátyollá szelídítik a fényes lelkek sóhajai, csak az idő szobrászkodik, segítsége a szél, meg az eső, a fagy, forgácsai egymásra rakodnak, majd ébrenlét álmódást árnyékol a párás telehold, álmos éjpillangó kószolgatja az ölelő angyali simogatást, üvöltő, lángokba hullott vágyak marnak szét, megölt fohászok segítik révedő tudatomat titkokra felemelni, arcomra hullik ez a lebegő fény, sejtelmesszép pillanat repül megcsalt mozdulatokkal üres hívásokra, fázósan ölel a süket éjszaka, tücsök zenél kölcsönharmóniát belém, sebbel nehéz fejjel lódulok a bebugyolált fények után, arcul üt a csend, óvatosan figyel a mozdulat, rámhajló törődés

simogat, rezdületlen kezek bátorítanak, hunyt szemek andalognak a fény felé, csak állok ott észrevétlen, – megölelek egyedüllét álmomban –, s várom, hogy az öreg tölgy felettem mikor mond mesét.

Hallgatom..., hallgatom miként percegnek éveim gondjai mögöttem, elnyelnek fénykérdések, a lét harcol idebenn, ősi templomok nyelik el a sötétség koppanásait, üdvözöl a lopakodó hajnal, csak egyet hadd lépjek még... lassan megszűnnek életem zajörvényei, ahogyan kezemet kulcsolom össze egy imára Apám sírjánál, most már hallom a csendet, lelke utamon végigkísér, napfényből lesz azután, s ott tündöklük egy felhő peremén

Valóságaim

Csak egy hófolt az egész, kísért a cserfes patak szava, évekkel ezelőtt, együtt leltük meg álmaink kövét, rebben izzó hangja lelkünk tükrén, de csitt!

Lomha az út, sáros könnyeket hullajt az ég, rohanó idő feszül fölénk, most magához ölel a pillanat, de odakinn édes álmokat sodor a hideg szél.

Mindez múltat idéz, amelyen jársz idegenként, ott vagy kiesve, mégis otthon melegével töltve, szorítsd-e két kezet, zörren a tavalyi avar, száraz ágakat hajtasz szét, márciusi szellő ringat régi teleket, idéz...

csak az a havas folt fogy egyre, könnyeket hullajt az életért, zöld álmokat ígér a holnap, fázósan húzza össze köpenyét a ma, két egymásba fonódó kéz siklik át a tájon, túlénékelt óhajok alszanak a vetetlen ágyon, minek is szól dallama, éles a harsona, kétség harca pacázza eléd kérdéseit, akaratom bomlik szét e tájon, kopasz ágak ígérnek harsány zöldeket, a tavasz ígérete int felénk, nem törődünk semmi mással, csak egymás mosolyával!

A csodákat ígező mosoly: hullajtsd temetőidbe a szavakat, szokások rognak ránk, a rend teremtet lelket, a korlát anarchiát, a hír viszi szárnyán a márt, küzd önmagáért, de idebenn csak szorítom kezed, azokat a köveket keresem, melyekről még le sem cseppent az utolsó emlék, amiképp kiemeltük a patak medréből.

Remeg a föld, kísért a múlt, ígér a jövő, ám annak bódult tere kihalt, az álmok színei éltetik szívedet, visszakozz a törvény, csiszold hát köveid szerte-e világba!

Törvényeid szigorát a gyűrd a puha csendbe, viszonylagosságod ömlik
mannaként.

Étekként, te megtűrt élmény!

A krónikás jár oda, fényként suhannak a hangok, halljuk őket, csak
erősödnek, csak jönnek, egy hófolt az egész, fogy, egyre fogy, valami történt:
eljött a Tavasz!

A szerző bemutatkozása

1953 egyik tél szerdájának második felében, Jánoshalmán, amikor az esti 8 órát még nem harangozták a templomtoronyban, láttam meg e napvilágot. Nagyközség az a hely, de akkor is poros alföldi falusiként szembesültem a szegénységgel, a kemény renddel, a szigorúsággal, és kaptam sok-sok régi értéket. Visszahúzódva figyeltem: mi lesz ebből?

Először talán szüleimnek köszönhetem, ők voltak azok, akik az első betűvetés és olvasás megismerése után azonnal a könyvtárba vittek. De jól tették! Olvastam, faltam a könyveket, és írtam-írtam.

Olvasónaplót.

Guggoltam a poros udvaron, – apám de utálta! (miért nem tudsz rendesen viselkedni?) – és álmodtam egy szebb jövőt. Városokat, hidakat, embereket. Később megkaptam, de nem mindig járt örömömre, de akkor még... csak álmodtam.

Tudják milyen volt a néprádió? Úgy az 50-es években. Aki nem tudja, elmesélem: egy picit doboz, még jó, hogy ha nem telepről szólt, mert volt áram nálunk, és fogható volt a Kossuth-, a Petőfi Rádió, no meg a Novisad. Nem volt skála, meg hangolás, csak átkapcsolsz. Hírek, rádiójáték, meg magyar nóta.

Hát itt a lényeg: hallgattam a meséket, történeteket, és álmodtam. Hittem, hogy úgy leszén, ahogy képzem.

Később, a középiskolai magyartanárom írásaimra azt mondta: ez nem jó! Felhagytam vele. De egyszer csak jött a kényszer, no meg az élet sokszínűsége, és újból írni kezdtem. Az Internet felfedezett, míg távoli

barátaim is azt nem mondták, elhitették velem: meghallgatnak. Az őszinteséget meg tanulni kell manapság. Megéri pedig!

Nos hát innentől számoljunk. Úgy jó tíz éve alkotok újra, és osztom meg környezetemmel.

Ha valami nagyon érzékenyen érint, ki kell írnom magamból a látott képeket, a kapott pofonokat, az átélt örömöket, s mindazt mi lehet akár lényegtelen is. Jól-rosszul teszem-e, nem tudom, döntse el az olvasó.

Végh Sándornak vagyok Jánoshalmáról. 1965 óta Szegeden élek, s e várost tekintem az alapnak. Innen indulok, és ide térek vissza.

Mindig.

Bibliográfia

Elismerés: 2005. május 01-re az MSZOSZ Csongrád Megyei Képviselő-testület által alapított JUHÁSZ GYULA díj kitüntetésben részesített több évtizedes közéleti és publikációs munkásságomért.

Publikációk, Könyvek-társszerzőként:

Vikk.net - Virtuális KönyvKiadó (<http://www.vikk.net>)

Hangulatok; 2000.

Novellafüzet

16 old. Végh Sándor: Mozgások

Az első magyar internetes könyvkiadótól

* * * *

<http://www.verslista.hu> verseskötetei:

Hálóba szőtt szavak 2001.

Álmodók Földje 2004.

Magánkozmosz 2. kötet 2005.

VersüzeNET 2005.

* * * *

www.fullextra.com I. antológia Verseskötet

2004., Bp., 140 old.

38. o. Végh Sándor: Szerelem színei

* * * *

www.fullextra.com II. antológia Verseskötet

2005., Bp. karácsony

* * * *

Internetes megjelenések:

<http://www.verslista.hu>

<http://www.kalaka.com>

<http://www.muveszetek.hu/napsziget>

<http://www.digitoll.hu>

<http://veghs.fullextra.com>

<http://www.amatormuveszek.hu>

Fülöp Kinga: Tavaszi